

A photograph of a stone archway made of rough-hewn stones. The archway leads to a bright, green landscape. A person with a backpack is standing in the distance, looking out. The ground is dirt and gravel. The text 'Torma Luoma' is in the top left, 'Mielen ja ruumiin camino' is in the upper middle, and 'Pyhiinvaellus Santiago de Compostelaan' is in the lower left.

Torma Luoma

Mielen ja ruumiin camino

Pyhiinvaellus Santiago de
Compostelaan

Mielen ja ruumiin camino

Jorma Luoma

Mielen ja ruumiin camino

Pyhiinvaellus Santiago de Compostelaan

© 2018 Jorma Luoma

Kustantaja: Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand, Nordstedt, Saksa
ISBN: 978-951-568-977-1

Lukijalle

Tämä on minun ja vaimoni tarina pyhiinvaellusmatkoista, joita teimme kaikkiaan kolme 1998, 2000 ja 2002. Tarina etenee polveillen eri vaellusten kesken ja ajatelmät tulevat kuin ajatukset sattumanvaraisesti. Ajatukset joita emme hallitse, ryntäävät jonkin tapahtuman, hajun tai muun ärsykkeen ajamana tietoisuuteemme. Ne voivat olla miltä elämän osa-alueelta tahansa. Annan niiden valua tähän paperille aina, kun siltä tuntuu tätä kirjoittaessani. Jotkin ajatelmät ovat muistoja ennen vaellusta edeltäneeltä ajalta, kun taas toiset tulevat tähän päivään saakka.

Vaikka minulla ei silloin ollut kuvaa siitä, millaista täällä todellisuudessa oli, niin mielikuvissamme vaelsimme yli vuorien ja halki niittyjen. Näimme kaiken vaaleanpunaisena unena, kauniita kukkia ja mahtavia maisemia. Se oli matka vailla vaikeuksia, unelma kuolevalle tytölle. Koko matkan oli tuntunut siltä, että Anniina oli mukanaamme. Sinun taivaallinen vaellus oli vain vaivattomampaa. Sinun henkesi liittää vapaana yli vuorien.

Heräsin siihen, kun kone alkoi kaarrella. Mailis nukkui vielä. Hän oli niin pieni kerälle käpertyneenä, että sisälläni liikahti. Mieleni teki ottaa hänet syliini. Syvä rauhan ja rakkauden tunne levisi minuun. Kone oli laskeutumassa Madridiin. En ollut koskaan elämässäni nähnyt niin kauniita pilviä. Se oli henkeäsalpaava näky. Pilvet olivat terävärajaisia ja suuria, kuin vuoret. Ylhäällä sininen taivas ja alhaalla tummanruskea maa, johon aurinko ja pilvenvarjot loivat tilkkutäkin. Vihreä hohti kirkkaana auringossa. Välillä pilviin muodostui koko taivaan peittäviä seinämiä. Toisinaan kone meni pilvien läpi. Pilvestä ulos tultaessa näky salpasi hengityksen. Tätä ihaillessa unohtuivat hetkeksi huolet. Tuntui että jo tämän takia kannatti lähteä matkaan. Viimein kone laskeutui pilvien alapuolelle ja kaupunki alkoi kasvaa silmissä. Kone laskeutui Madridin kentälle, josta meillä oli vaihto Pamplonaan.

Istun koneessa pilvien päällä, etsin sinua oletko täällä? Näen kasvosi usvassa, hymyilet hiljaa, katselet minua, ikävöin sinua.

Pamplonan kentältä otimme taksin Cizuriin. Pettymykseksemme siellä ei ollut enää refugiota (pyhiinvaeltajan majoipaikka), joten jatkoimme taksilla Pamplonaan. Pamplonan refugio oli täynnä, joten pyysimme sieltä pyhiinvaeltajan passin ja lähdimme etsimään hostellia. Hostelli oli hyvin sokkeloinen ja pimeä talo. Huone oli talon keskellä, joten siinä ei tietenkään ollut ikkunoita. Huoneeseen mahtui juuri ja juuri parisänky, joka oli niin huonokuntoinen, että siihen piti mennä varovasti, ettei se hajoa. Siinä natisevalla sängyllä yritimme syödä lähikaupasta hakemiamme eväitä. Ikkunattoman huoneen totaalisisessa pimeydessä ajatukseni laukkasivat kuin jänis hangella.

Sinä innoitat minua siivekäs orava, skorpionipyrstöinen kyyhky. Oi keiju on muotosi lukematon, Pamplonan kadulla juokseva härkä, enkelin siipi. Olet alati muuttuvaa pumpulia hiljaa kadoten ja tyhjästä ilmestyen. Silmiesi meri on suurempi kuin ihmisen maailma. Sinun mantereesi ylittävät ihmisen käsityskyvyn. Olet ilmaa ja tuulta ja hyväilet minua tuulen suudelmilla. Olet kuulas ja kirkas avaruus kämmenelläni. Olet valon ja rakkauden lapsi.

Sieltä pimeästä luolasta nousimme aamuauringon kirkkauteen. Seisoimme kadulla tajuamatta mihin suuntaan pitäisi lähteä. Vastaamme tuli pappi, joka ohjasi meidät polulle, caminolle siunauksin. Puente la Reinaan oli kahdenkymmenenviiden kilometrin matka. Aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta. Maisema oli kumpuilevaa vuorimaisemaa.

Rinteellä pysähdyimme puhaltamaan ja syömään kevyttä lounasta eli hedelmiä. Siinä istuessamme luoksemme tuli mies, joka jäi keskustelemaan kanssamme. Hän oli opettaja, joka oli käynyt Suomessa ja sanoi, että Suomi oli siisti, liian siisti. Hän suositteli meille vino tintoa ja jotain ruokaa, joka jäi meille epäselväksi. Hän oli erittäin mukava ja kysyi meiltä useamman kerran, että miksi me olimme vaeltamassa. Lopulta kerroimme hänelle Anniinasta ja näytimme valokuvaa. Mailista alkoi itkettää kertoessamme. Opettaja oli hyvin pahoillaan ja otti osaa meidän suruumme. Hän oli nolona ja hyvää caminoa toivotellen jatkoi matkaansa.

Huipulla oli tuulimyllyjen pitkä rivi ja Espanjan taruhahmojen metallinen rivistö. Tuulimyllyjen siivet suhisivat ilmassa. Ylhäällä oli voimakas tuuli. Olimme Don Quioten ja Sancho Panchon jalanjäljillä. Upea tunne. Ohitimme tuulimyllyt ja rautaisen Don Quioten joukkoineen. Taistelu tuulimyllyjä vastaan jatkuu

kunkin mielen ja ajatuksen tasolla. Mekin ponnistelimme ja taistelimme löytääksemme elämänlangan uudelleen, sillä tuntui, että se oli kateissa. Täältä laskeuduimme Puente la Reinaan.

Näin oli matkamme alkanut. Pappi näytti tien ja opettaja, niin oliko hän metafora caminolle eli tulisiko vaellus opettamaan minua ja muuttamaan minun elämäni.

Toisen vaelluksen aloitimme Puente la Reinasta. Pihalla oli paljon pyhiinvaeltajia, jotka katsoivat meitä alta kulmain, sillä olimme valkoisia, koska aloimme vaelluksen täältä. Meidän vaatteet ja kengät olivat siistit. Meistä näki heti, ettemme olleet kävelleet. Emme antaneet sen häiritä itseämme, vaan menimme kaivolle, ja täytimme vesipullot, sekä joimme janoomme. Refugio oli nunnaluostarissa. Luostarin puutarhassa lauloivat tuhannet linnut kilpaa. Jotkut vaeltajat tulivat keskustelemaan kanssamme. Eräs esitteli passiaan ja vihkoaan, joka oli täynnä leimoja. Hän oli kävellyt Pariisista asti, ja laihtunut sillä matkalla noin kymmenen kiloa.

Toimiston avauduttua haimme pyhiinvaeltajan passin, joka takaisi jatkossa pääsyn refugioihin ja jolla saisi Santiagossa todistuksen kuljetusta matkasta. Koska refugio oli täysi, pääsimme luokkahuoneen lattialle nukkumaan. Kömmimme makuupusse-

Tämä on minun ja vaimoni tarina pyhiinvaellusmatkoista, joita teimme kaikkiaan kolme 1998, 2000 ja 2002. Tarina etenee pol-veillen eri vaellusten kesken. Tarina on myös sisäinen matka mieleen, joka jatkuu edelleen. Ajatukset joita emme hallitse, ryntäävät jonkin tapahtuman, hajun tai muun ärsykkeen ajamana tietoisuuteemme. Ne voivat olla miltä elämän osa-alueelta tahansa. Annan niiden valua tähän paperille aina, kun siltä tuntuu tätä kirjoittaessani. Jotkin ajatelmat ovat muistoja ennen vaellusta edeltäneeltä ajalta, kun taas toiset tulevat tähän päivään saakka. Mukana on myös lyhyitä dialogeja, joissa sanotaan jotain, sanomatta mitään, mutta se kuvastaa sitä flow-tilaa, jossa vaelsimme, kuten, Tulitukka, Mitä? Ei

Tämä on Jorma Luoman kymmenes teos. Aikaisemmat kirjat ovat: Keiju kanssamme 2017, Kränämännäntie 2017, Rauhaton mies 2017, Yhtä puliveivaamista 2016, Viimeinen hyppy 2014, Gaia 2012, Olen astunut laudalle 2008, Harjansitoja 2006, Pumpulipilvi 2003.

